

reeds „ondergebracht”. Voorts is dit eenmaal voorkomende in de taalkunde niet wat deze bedoelt, dat het in de taal is, daar in de taal van alles geldt, dat het maar eenmaal voorkomt en daarom de taal, buiten de taalkunde gedacht, het zuiver onbepaalde is. De taalkunde gaat niet in de taal zelf over, wanneer zij het eenmaal voorkomende door die betiteling op zichzelf stelt. Zij zou dit doen, indien ze *over* het individueele niets zei. Juist dit, dat zij iets als eenmaal voorkomend betitelt, komt zelf niet eenmaal, maar meermalen, ja onbegrensde malen voor. Hoe de taalkunde met het eenmaal voorkomende handelt, zegt ze precies, wanneer ze het aandient met: een uitdrukking als dit *als* bedoelt niet iets anders, maar dat zelf wat de taalkunde bespreekt. Ook het eenmaal voorkomende is een begrip, dat van zijn geval onderscheiden en daarop betrokken is, niet anders dan een begrip, dat meerdere, naast elkaar gegeven gevallen dekt. De extensieve menigte der gevallen, die anders een begrip vormen, maakt bij het eenmaal voorkomende slechts plaats voor een intensieve menigvuldigheid van herhaalde betuigingen, dat een uitdrukking als eenmaal voorkomt. Ook het eenmaal voorkomende heeft zijn herhaling, namelijk door de taalkunde; niet anders herhaalt de taalkunde, wanneer zij gevallen verzamelt onder een begrip, dit begrip. Zoo verliest het individueele geval juist door zijn opname in het begrip den schijn van volkomen bepaaldheid, die het in zichzelf heeft. De voorwaarde, die deze volkomen bepaaldheid kenbaar maakt, heft den zin ervan op. Het individueele geval wordt *bedoeld* als geval zonder begrip, als bepaalde zonder eenige onbepaaldheid, in waarheid verleent zulk bedoelen aan het individueele een onbepaaldheid, een betrokkenheid op begrip van hooger orde dan de gewone verhouding, die van meerdere gevallen — één begrip, kent. De *regel* van het individueele geval, wiens opheffing de term individueel bedoelt, is met die toevoeging zelf erkend: het is dat eene, zelfde geval, dat op zichzelf staat en blijft staan; dit geval is *daarin* als het andere.

Voor het eigenlijke grammatische bedrijf is het individueele geval grensverschijnsel. De meeste bemoeienis geldt den regel, v